

Sygn. akt III AUa 162/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska (spr.)

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSA Janina Kacprzak

Protokolant: stażysta Aleksandra Białecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2017 r. w Ł.

sprawy **K. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o przyznanie emerytury na nowych zasadach

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 9 grudnia 2015 r. sygn. akt VI U 494/15,

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 162/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 grudnia 2015r., w sprawie o sygn. akt VI U 494/15, Sąd Okręgowy w Płocku zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z 30 marca 2015r. i przyznał K. B. prawo do emerytury wyliczonej na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.:Dz.U. z 2016r., poz.887), począwszy od dnia 1 lutego 2015r.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

K. B., ur. (...), złożyła w dniu 15 marca 2006 r. wniosek o przyznanie emerytury. Decyzją z 17 marca 2006 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do wcześniejszej emerytury od 1 marca 2006 r. na podstawie art. 29 u.e.r.f.u.s. Emerytura została obliczona na podstawie art. 53 ustawy. Wpłata emerytury podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. W dniu 30 marca 2006r. odwołująca się złożyła świadectwo pracy, potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy z dniem 27 marca 2006 r. na mocy porozumienia stron. W dalszej kolejności decyzją z 5 kwietnia 2006 r. podjęto wypłatę świadczenia od 1 marca 2006 r. Po uzyskaniu prawa do emerytury wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie od 1 grudnia 2007 r. do 31 grudnia 2009r. Wysokość świadczenia odwołującej była przeliczana na skutek doliczania stażu pracy i waloryzowana.

W dniu 27 lutego 2015r. ubezpieczona złożyła wniosek o wyliczenie świadczenia na podstawie art. 55 u.e.r.f.u.s. Organ rentowy odmówił prawa do przeliczenia świadczenia, ponieważ ubezpieczona nabyła prawo do emerytury przed 31 grudnia 2008r.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, emerytura odwołującej obliczona na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej wyniosłaby 3.046,23 zł. i jest wyższa niż emerytura obliczona na zasadach określonych w art. 53 ustawy.

Uznając odwołanie za zasadne, Sąd Okręgowy przywołał art. 55 u.e.r.f.u.s. oraz art. 27 ust. 1 i 2 ustawy. Wskazał, że ubezpieczona urodzona przed 1 stycznia 1949 r., spełniła warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej (ukończyła 60 lat w dniu 29 stycznia 2007 r., posiadała ponad 20 letni okres składkowy i nieskładkowy) i kontynuowała zatrudnienie po osiągnięciu 60 roku życia (w latach 2007-2009), a wniosek o przyznanie emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego złożyła w dniu 27 lutego 2015 r. tj. po 31 grudnia 2008r. Okoliczność, że ubezpieczona uzyskała uprzednio prawo do wcześniejszej emerytury, nie wyklucza możliwości zastosowania art. 55, co przesądził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt II UZP 4/13 (LEX nr 1342169). Sąd Najwyższy wskazał, że nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie emerytalnej, uwzględniając także treść art. 21 ust. 2 ustawy, uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W sytuacji zatem, gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas, gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować. W wyroku z dnia 10 lipca 2013r., II UK 424/12 (LEX nr 1341674), Sąd Najwyższy ponownie wyraził pogląd, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Wskazał, że przepis art. 55 u.e.r.f.u.s., umożliwiając ubezpieczonym, urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według art. 26, zrównuje w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, wyliczanej według art. 24 u.e.r.f.u.s. Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 u.e.r.f.u.s. brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 u.e.r.f.u.s.), należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Wyrok ten zapadł w sprawie o zbliżonym stanie faktycznym.

Ponieważ odwołująca się spełniła wszystkie przesłanki do nabycia emerytury obliczonej w oparciu o nowe zasady określone w art. 55 w zw. z art. 26 ustawy oraz emerytura obliczona na tej podstawie jest wyższa od emerytury obliczonej w trybie art. 53 ustawy, Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., przyznając ubezpieczonej prawo do emerytury wyliczonej w oparciu o art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy, zarzucając naruszenie przepisów art. 55 w związku z art. 26 i 27 u.e.r.f.u.s., polegające na błędnej wykładni poprzez przyjęcie, że ubezpieczona urodzona przed 1 stycznia 1949 r., mająca ustalone prawo do emerytury w niższym wieku i pobierająca ją, uprawniona jest do obliczenia emerytury na podstawie przepisu art. 55 w związku z art. 26 ustawy.

Zdaniem apelującego, powołana przez Sąd I instancji uchwała Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, zapadła w odmiennym stanie faktycznym, albowiem odwołujący miał przyznane prawo do emerytury, lecz jej wypłata była zawieszona. Uchwała stanowiła odpowiedź na następujące pytanie prawne „czy ubezpieczonemu urodzonemu przed

31 grudnia 1948 r. mającemu ustalone po 31 grudnia 2008 r. prawo do emerytury na podstawie art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, której wypłata była zawieszona z uwagi na dalsze zatrudnienie i wysokość osiąganego przychodu i występującemu o emeryturę na podstawie art. 27 powołanej ustawy również po dniu 31 grudnia 2008 r. (sytuacji gdy po ukończeniu 65 roku życia wnioskodawca nadal kontynuuje zatrudnienie) przysługuje prawo do obliczenia wysokości emerytury z art. 27 ustawy na podstawie art. 55 tej ustawy. Sąd Apelacyjny, który przedstawił powyższe zagadnienie prawne argumentował stanowisko za uprawnieniem emeryta do nabycia prawa do emerytury z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obliczanej na podstawie art. 55 przez ubezpieczonych posiadających prawo do emerytury na podstawie innego przepisu tej samej ustawy faktem niezrealizowania przez ubezpieczonego przyznanego prawa do emerytury ze względu na zawieszenie wypłaty przyznanego świadczenia.

Uwzględniając interpretację przepisu art. 55 w związku z art. 26 i 27 ustawy, wyrażoną w powołanej uchwale, organ rentowy zaprezentował pogląd, iż odnosi się ona do tych przypadków, gdy świadczenie emerytalne przyznane na podstawie innego przepisu nie zostało zrealizowane. W stanie faktycznym niniejszej sprawy przyznane świadczenie zostało zrealizowane z chwilą podjęcia wypłaty emerytury w niższym wieku.

Zdaniem organu rentowego, dopiero nowa regulacja wprowadzona ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015 r. poz. 552), poprzez dodanie przepisu art. 55a, stworzyła możliwość przeliczania emerytury osobom urodzonym po przed 1949 r., które pobierały emeryturę wcześniejszą. Jednakże zgodnie z art. 2 ust. 2 tej ustawy prawo do emerytury w nowej wysokości przysługuje od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o jej ponowne ustalenie z zastosowaniem przepisów, o których mowa w art. 1 pkt. 1 i 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie wcześniej jednak niż od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Propozycja dodania art. 55a wynika z faktu, iż obecnie przepis art. 55 ustawy nie ma zastosowania do ubezpieczonego urodzonego przed 1949 r., który przed osiągnięciem wieku emerytalnego, miał ustalone prawo do wcześniejszej emerytury i pobierał to świadczenie.

Dyspozycja art. 55 nie obejmuje potencjalnie szerokiego kręgu osób, które są uprawnione do wcześniejszej emerytury, a jednocześnie kontynuują zatrudnienie lub inną pracę podlegającą ubezpieczeniu. Przepis ten niezasadnie wyklucza takie osoby od prawa do ubiegania się o przyznanie emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy. Zaproponowana zmiana umożliwi zastosowanie tzw. nowych zasad wymiaru do obliczenia emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, również wtedy gdy emeryt przez jej uzyskaniem był uprawniony do wcześniejszej emerytury (z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, (...) sejmowy Nr (...)).

Dlatego zdaniem organu rentowego, przed wejściem w życie ustawy z 5 maja 2015 r. przepis art. 55 nie dawał podstawy do przeliczenia emerytury osobie urodzonej przed 1949 r., która zrealizowała świadczenie z tytułu emerytury w niższym wieku.

W konkluzji swojego stanowiska organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania .

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna.

Okoliczności faktyczne ustalone przez Sąd Okręgowy są niewadliwe, jak też niesporne w świetle podniesionych zarzutów apelacji. Z tych względów Sąd Apelacyjny przyjmuje je w całości za własne bez potrzeby ich ponownego przytaczania . Spór skoncentrował się natomiast wokół zagadnienia prawnego, tj. możliwości zastosowania w niespornie ustalonym stanie faktycznym instytucji z art.55 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2016r., poz.887). Zgodnie z art.55 , ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie

z art. 53. Nadto na mocy ustawy z 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 21 kwietnia 2015r., poz.552) po art.55 dodano art.55a ust.1-3 , w brzmieniu : „ust.1. Przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art.27. Ust.2. Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Ust. 3. Prawo do emerytury ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26.”

Kluczowy zarzut apelacji dotyczy braku podstaw do przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury wyliczonej na podstawie art.55 w związku z art.26 u.e.r.f.u.s. , ponieważ nabyła prawo do emerytury wcześniejszej i pobierała ją przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, określonego w art.27 u.e.r.f.u.s. Ubezpieczona , urodzona (...), wystąpiła po raz pierwszy z wnioskiem o emeryturę w dniu 15 marca 2006 r. – a więc przed 31 grudnia 2008r. i przed ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego z art.27 ust.2 pkt 1 u.e.r.f.u.s. (60 lat). Organ rentowy przyznał jej świadczenie począwszy od 1 marca 2006r. i zawiesił jego wypłatę z powodu kontynuowania zatrudnienia, a następnie od tej samej daty podjął jej wypłatę. Ubezpieczona po nabyciu prawa do wcześniejszej emerytury pozostawała w zatrudnieniu w kolejnych latach od 1 grudnia 2007r. do 31 grudnia 2009r. Natomiast 60 lat ukończyła w dniu 27 stycznia 2007r. A zatem w jej przypadku został spełniony warunek z art.55 - kontynuowała ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego. Nie ma też sporu co do tego, że wniosek ubezpieczonej z 27 lutego 2015r. dotyczył przyznania emerytury po ukończeniu 60 roku życia i wyliczenia jej na podstawie art.26 u.e.r.f.u.s. i stąd spełniony został kolejny warunek z art.55 – ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008r. i po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego. Okoliczności tych apelujący nie zwalczą. Zarzuca natomiast , że ubezpieczona utraciła prawo do obliczenia emerytury na podstawie art.55 w związku z art.26 z tego powodu, iż decyzją z 5 kwietnia 2006 r. została podjęta wypłata emerytury wcześniejszej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wykładnia literalna i celowościowa art.55 u.e.r.f.u.s. nie uzasadnia ww. stanowiska organu rentowego (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 18 września 2014r., I UK 27/14, LEX 1537287, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 2015r., III AUa 510/14, LEX nr 1661212, wyrok Sadu Apelacyjnego w Rzeszowie z 15 kwietnia 2015r., III AUa 1006/14, LEX nr 1667618). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 stycznia 2014r., I UK 411/13, LEX nr 1482342, : „Istotne jest to, że dyspozycja przepisu odnosi się do ubezpieczonego, który kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe po spełnieniu warunków do zwykłej (powszechnej) emerytury. Takie wnioski z wykładni literalnej mają dalsze uzasadnienie w wykładni systemowej. Chodzi o zasadę zależności wysokości emerytury od składek na ubezpieczenia emerytalne, która ujmując generalnie jest już bardziej rygorystyczna niż dla urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., albowiem o wysokości emerytury decyduje zgromadzony kapitał ubezpieczeniowy (składki). Taki kierunek wyznaczono w systemie emerytalnym, dlatego skoro emerytura ma być pochodną zgromadzonego kapitału, to odpowiednio powinien z niego korzystać ubezpieczony, któremu taki kapitał pozwala uzyskać wyższą emeryturę. Na tym gruncie przepis art. 55 przyjmuje w istocie funkcję regulacyjną. Uwzględnia zasadę, że prawo do emerytury powstaje z mocy ustawy z chwilą spełnienia warunków, jednak ważniejsze jest to, kiedy ubezpieczony wystąpi o emeryturę, czyli będzie żądał realizacji prawa do powszechnej emerytury. Emerytury powszechnej (poza określonymi wyjątkami) nie przyznaje się z urzędu, czyli bez wniosku ubezpieczonego, nawet gdy uzyskał już uprzednio emeryturę wcześniejszą. W istocie to ubezpieczony urodzony przed 1 stycznia 1949 r. może zdecydować, czy będzie miał możliwość skorzystania z obliczenia emerytury na podstawie art. 26 (w związku z art. 55). Innymi słowy, art. 55 z jednej strony określa potencjalną możliwość obliczenia emerytury na podstawie kapitału składkowego, z drugiej natomiast, ze względu na określone w nim warunki, w tym kontynuacji ubezpieczenia, stanowi ograniczenie w korzystaniu z takiego obliczenia.”

Podsumowując, art.55 u.e.r.f.u.s. umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach art. 26), jeżeli osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65-65,4 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura

obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53. W związku z tym, że na emeryturę można przechodzić kilkakrotnie (por. art. 21 ust. 2 pkt 1), z brzmienia art. 55 nie można wysnuć wniosku, że skorzystanie z tego przepisu jest możliwe wyłącznie w sytuacji złożenia pierwszego wniosku o świadczenie. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej im emerytury. Poglądu o czystym koncie emerytalnym osób zgłaszających wnioski na podstawie art.55 nie da się wyprowadzić również z treści uchwały Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013r., II UZP 4/13 (OSNP 2013, nr 21-22, poz.257). Gdyby ustawodawca miał uznać taką praktykę przy zastosowaniu art.55 za niedopuszczalną, niezbędne byłoby zaznaczenie w tym przepisie, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe jest tylko raz, w związku z pierwszym wnioskiem emerytalnym (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 18 września 2014r., I UK 27/14, LEX 1537287). R. legis art.55 u.e.r.f.u.s. ma związek z kontynuowaniem opłacania składek, nie zaś z ubieganiem się o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub emeryturę wcześniejszą. Sposób wyliczania emerytury w formule zdefiniowanej składki zaczął obowiązywać od 1 stycznia 2009r., a więc warunek złożenia wniosku po 31 grudnia 2008r. miał umożliwić obliczenie emerytury od sumy składek zgromadzonych na indywidualnym koncie, stąd znaczenie decydujące ma kontynuowanie odprowadzania składek, a nie wcześniejsze uzyskanie świadczeń w obniżonym wieku.

W konsekwencji ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie (tzn. podlegał ubezpieczeniu w myśl przepisów ustawy o s.u.s., np. nie rozwiązując stosunku pracy) i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia według reguł art. 26 niezależnie od tego, czy wcześniej nabył emeryturę w wieku obniżonym lub emeryturę wcześniejszą (zob. uchwałę SN z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, LEX nr 1342169 oraz wyroki SN: z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12, LEX nr 1341674, z dnia 4 września 2013 r., II UK 23/13, LEX nr 1375193 i z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, LEX nr 1399861).

Wprowadzony od 1 maja 2015r. art.55a tylko potwierdza wcześniejszą interpretację orzecznictwa, która prowadziła do konstatacji, że emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art.27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008r. powinna być wyliczona z uwzględnieniem art.55 w związku z art.26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60/65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie. Przewidziany w art.55a ust.2 u.e.r.f.u.s. mechanizm obliczania świadczenia w sytuacji wcześniejszego pobierania przez ubezpieczonego emerytury nie odnosi się do warunków nabycia prawa do obliczenia emerytury metodą kapitałową, tylko wskazuje, jak w takiej sytuacji (pobierania wcześniej emerytury) winno być wyliczone świadczenie. Dlatego wbrew twierdzeniom apelującego, brak wcześniej takiej regulacji (niedotyczącej warunków do przyznania świadczenia, tylko metody wyliczenia jego wysokości po spełnieniu warunków z art. 55) – mając na uwadze prawidłową wykładnię art.55 u.e.r.f.u.s. – nie ma wpływu na ustalenie kręgu uprawnionych do obliczenia emerytury metodą kapitałową przed dniem 1 maja 2015r. Sąd Apelacyjny podzielił też stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 6 kwietnia 2016 r. II UK 78/15 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi, wyrażone w wyroku z 7 czerwca 2016r., III AUa 1780/15 (L.), iż dodanie od 1 maja 2015 r. art.55a cyt. ustawy nie stanowi zmiany stanu prawnego, ale jego potwierdzenie i doprecyzowanie, nie tworzy więc nowej normy prawnej. Wobec jednolitej wykładni art. 55 u.e.r.f.u.s. przyjętej w orzecznictwie sądowym, uznać należy, iż jego normatywny sens wyznaczony został przez judykaturę. Apelujący nie kwestionował przy tym warunku przyznania prawa do przeliczenia emerytury wynikającego z art.55, a dotyczącego tego, że emerytura wyliczona na podstawie art.26 musi być wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Przeciwnie, w piśmie procesowym z 13 listopada 2015r. (na k.19 akt sprawy) przedstawił wyliczenie emerytury kapitałowej na datę złożenia wniosku o świadczenie, z którego wynika, że jest ona korzystniejsza od emerytury dotychczas wypłacanej.

W rezultacie nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, należało uznać, że zaskarżony wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a apelacja organu rentowego, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.